

DÍVKA NA SNĚHU

DANYA
KUKAFKA

ŽÁDNÁ SMRT
NENÍ NEVINNÁ

Plus

Dívka na sněhu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Danya Kukafka
Dívka na sněhu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

plus

DÍVKA

DANYA
KUKAFKA

NA
SNĚHU

Plus

PŘELOŽILA
ALŽBĚTA FRANKOVÁ

Doris Kukaškové

Den první

STŘEDA
16. ÚNORA 2005

Cameron

Když se Cameron dozvěděl, že je Lucinda Hayesová mrtvá, vzpomněl si na její lopatky, které jí jako dva nehybné plicní laloky lemovaly nahou páteř.

Svolali shromáždění.

Učitelé pobíhali podél vzdálené stěny tělocvičny, dívali se na hodinky a natahovali krky. Cameron seděl v horním rohu tribuny vedle Ronnieho. Kousal si nehty a sledoval, jak kolem něj všichni víří. Na levém malíčku, už tak suchém a popraskaném, mu začala krváčet kůžička.

„O co asi jde?“ zeptal se Ronnie. Nikdy si ráno nečistil zuby. V koutcích úst měl pupínky, bílé a nateklé. Cameron se od něj odtáhl.

Na stupínku, pod nímž vedla dělicí čára hřiště, stál pan ředitel Barnes a upravoval si sako. Devátý ročník se v malých skupinkách pochichtával a za praskotu bublin ze žvýkaček a skřípění pestrobarevných tenisek po podlaze si nadhazoval na zádech batohy.

„Slyšíte mě všichni dobře?“ opřel se pan ředitel oběma rukama o řečnický pult. Otřel si rukávem pot z čela a na okamžik zavřel oči.

„Jeffersonovu střední školu postihla tragédie,“ začal. „Včera v noci nás opustila jedna z našich nejnadanějších studentek. S lítostí vás mu-

sím požádat, abyste se rozloučili se svou spolužačkou Lucindou Hayesovou.“

V mikrofonu písklo, zapraskalo.

Na tento okamžik později Cameron vzpomínal jako na chvíli, kdy ji ztratil. Bzukot stropních zářivek spolu s šepotem kvetoucím ze všech stran vytvořily pravidelný rytmus. Cameron si pomyslel, že kdyby byla tato chvíle písni, byla by to píseň tichá – taková, která vás ve vaší vlastní zubožené hrudi utopí. Úchvatná a něžná. Klesala, třísťila se a tíha její melodie byla to jediné, co Cameron pociťoval; ač sama křehká, jeho drtila.

„A do prdele,“ zašeptal Ronnie. Píseň v plynulém proudu nabírala na intenzitě.

Až po dalších šesti vteřinách si Cameron všiml, že nikdo nemá tvář.

Prostrčil hlavu zábradlím a přes okraj tribuny se pozvracel.

Včerejší noci:

Na trávník venku se upírají mandlové oči. K oknu Lucindina pokoj se přitiskne růžová dlaň s prsty široce roztaženými. Po obloze létají mraky, na půlnoční semiš někdo vytřepal šedé prostěradlo.

„Paní ošetřovatelka říkala, že jsi zvracel,“ pronesla máma, když ho později odpoledne vyzvedávala.

Cameron strkal sněhulí do drobků sušenek a žmolků na koberci dodávky a vytvářel z nich malá pohoří. Máma se napila kafe z termohrnku.

Když počáteční dramatická atmosféra opadla, shromáždili se všichni před tělocvičnou k vlastním spekulacím. Podle baseballistů ji znásilnili. Podle trapaček se zabila sama. Ronnie souhlasil. *Asi se fakt*

zabila, ne? Vždyť si furt něco psala do toho svého deníčku. Určitě nechala nějaký vzkaz. Ty vole, mám na botě tvoje blůsky, kurva.

„Camerone,“ zkusila to máma znovu o tři ulice dál. Nasadila svůj soucitný tón. Mámin soucitný tón Cameron vážně nesnášel – přeslašený, z hrdla jí proudil v pravidelných intervalech. Vadila mu představa, že na ni přenáší svůj smutek. Ani trochu si ho nezasloužila.

„Vím, že je to těžké. Tohle by se nemělo stávat lidem v tvém věku – a rozhodně ne dívkám, jako byla Lucinda.“

„Mami. Nech toho.“

Opřel si čelo o namrzlé okénko. Napadlo ho, jestli je otisk čela něco jako otisky prstů. Nejspíš nebude tak dobře identifikovatelný, čela se totiž nemusí člověk od člověka nutně lišit, pokud jejich otisk ovšem nezkoumáte pod mikroskopem, a jak často si na tohle někdo najde čas?

Přemýšlel, jaké by to asi bylo, políbit někoho přes sklo. Jednou viděl ve filmu, jak nějaký muž políbil svou ženu ve vězení přes sklo, které je dělilo v návštěvní místnosti, a zamyslel se, jestli takový polibek může být jako opravdový. Připadalo mu, že při polibku záleží více na úmyslu než na aktu samotném, a tak je snad jedno, jestli slina narazí na sklo nebo na jinou, cizí slinu.

A jelikož přemýšlel o rtech, myslel na Lucindu Hayesovou a nesnášel se za to, protože Lucinda Hayesová byla mrtvá.

Doma ho máma posadila na gauč. Zapnula televizi. *Abys přišel na jiné myšlenky.* Do misky vyprázdnila obsah plechovky s kuřecí nudlovou polévkou a moderátor televizních zpráv měl co dělat, aby překřičel hučení mikrovlnky.

„Sever Colorada zasáhla dnes ráno tragédie: na hřišti základní školy bylo nalezeno tělo patnáctileté dívky, Lucindy Hayesové, studentky devátého ročníku na Jeffersonově střední škole. Zaměstnanec školy, který tělo našel, se k případu nevyjádřil. Vyšetřování povede poručík Timothy Gonzalez z policejního oddělení v Broomsville. Prosíme všechny obyvatele, aby hlásili jakékoli podezřelé chování.“

V rohu obrazovky se usmívala Lucindina fotka z loňské ročenky, obličej placatý a rozpixelovaný. Cameronovi vypadl z ruky na stolek dálkový ovladač – zadní kryt vyskočil a po stole se s hlomozem skutálely na koberec tři malé áčkové baterie.

„Camerone?“ zavolala z kuchyně máma.

Ten park znal, i tu základní školu na konci ulice. Stála kousek od jejich slepé uličky, na půl cesty mezi jeho a Lucindiným domem.

Než ho máma stihla přijít zkontrolovat, odpotácel se chodbou do svého pokoje. Ani si nerozsvítil a už z postele strhával peřinu a z tajného úkrytu pod matrací vytahoval skicák s uhly a měkkou plastickou gumou.

Jeden po druhém vytrhal ze skicáku všechny listy a rozprostřel je do kruhu po podlaze. Když si jeho oči po chvíli přivykly na přítomní pokoje, obklopovala ho Lucinda Hayesová.

Skoro na všech kresbách byla šťastná. Skoro na všech kresbách svítilo slunce a ona měla jednu stranu obličeje světlejší než druhou. A pokaždé tu levou. Skoro na všech kresbách se široce usmívala – ne jako na fotce z ročenky, kde ji fotograf zachytil ještě dřív, než mohla být sama sebou.

Její tvář nebylo těžké nakreslit popaměti. Lícní kosti měla vysoké a výrazné. Linky kolem úst jí dodávaly zdání bezstarostného štěstí. Husté řasy se jí točily nahoru, a i když jí Cameron trochu zešikmil oči nebo je posadil moc nízko, bylo pořád poznat, že je to ona. Skoro na všech portrétech se smála s otevřenou pusou, takže bylo vidět mezeru mezi jejími předními zuby. Cameron tu mezeru zbožňoval. Lucindu obnažovala.

Oči přitiskl k českým kolen. Nemohl se na ni takhle dívat, protože její portréty nedokázaly zachytit to, co na ní bylo nejdůležitější: jak jí po všech těch letech baletu vyletovaly v běhu nohy. Jak se jí po cestě ze školy domů pokaždé vpředu zkroutily vlasy, když bylo moc velké horko. Jak vždycky po škole seděla doma u kuchyňského stolu, ze zářivě růžového mp3 přehrávače si pouštěla hudbu a bíle nalakovanými nehty bubnovala o mramorovou desku. Představoval si, že poslouchá oldies – nějak mu to k ní sedělo. *Little bitty pretty one*. Chybělo mu, jak

mžourala, když ve třídě nedohlédla na tabuli, a v koutcích očí se jí objevily vrásky jako vytažené rolety, kterými dovnitř pouštěla sluneční svit.

Nemohl se na ni takhle dívat, protože byla mrtvá a jemu po ní zůstaly jen zbytečnosti – uhlem rozmazaná duhovka. Narychlo načrtnutý malíček, trochu moc hubený.

„Panebože, Came,“ šeptla ode dveří máma. „Panebože.“

Stála na prahu a rukama se opírala o futra, přejížděla pohledem po kruhu z kreseb a zdálo se, že se každou chvíli zhroutlí. Pruhovaný růžový svetr, který měla na sobě, vypadal falešně a smutně, a Cameron by ji nejraději nasál do sebe, aby nevypadala tak staře. Při pohledu na máminy ruce svírající rám dveří si vzpomněl, jak ve sklepe cvičila balet, když byl ještě malý. Místo baletní tyče se opírala o špinavý parapet a z kazetáku jí k tomu hrál Mozart. Šeptala si pro sebe. *Pět, šest, sedm, osm. Jeté, jeté, pas de bourrée.* Cameron ji pozoroval zpoza zábradlí na schodech. Stará záda nikdy nenarovnála, staré prsty u nohou nepropnula a celá vypadala jako pták s tělem ze zlámaných kostí. Bylo mu z toho smutno, protože působila tak křehce a tak výrazně, šťastně a roztráštěně, a to vše najednou. Když máma tančila, zdála se být sama sebou. Tak mu to vždy přišlo.

Cameron jí chtěl říct, že je mu to všechno hrozně líto. Ale protože se na jeho sbírku Lucindy dívala s neskrývanou hrůzou, nedokázal to.

Položil si hlavu zpátky na kolena a nechal ji tak, dokud si nebyl jistý, že máma odešla.

Na co Cameron nesmí myslet:

1. Na revolver ráže .22, který má máma schovaný ve skříňce pod postelí.

Gándhího zastřelili Berettou M1934 – třemi kulkami do hrudi. Lincolna zasáhla kulka z kapesní pistole .44. Martina Luthera

Kinga Juniora zabila lovecká puška .30-06 a Johna Lennona revolver .38. Revolver ráže .22 trefil jediného slavného člověka, a to Ronalda Reagana, který z toho očistce vyvázl celkem bez úhony. Díky tomu se Cameron cítil o trochu lépe, protože kdyby on nebo máma tuto zbraň skutečně použili, šance, že by někoho zabila, byla menší, než kdyby pod postelí ležela třeba devítimilimetrovka.

2. Na doktora Duncana MacDougalla.

V roce 1907 doktor Duncan MacDougall prohlásil, že lidská duše váží dvacet jedna gramů. Cameron si o tom přečetl před pár lety, potom co umřela babička Mary. Spočítal si, kde byl přesně v okamžik, kdy naposledy vydechla: v kuchyni, zrovna umýval talíř se zaschlými makarony. V jednu chvíli je na zeměkouli plně fungující tělo, hned druhou chvíli je pryč – nemělo by se nějak odečíst? Ale po babiččině smrti vážila Země o jednadvacet gramů méně a Cameron dál umýval nádobí. A nic mu nepřipadalo lehčí.

Pokusil se spočítat, kde byl včera v noci ve chvíli, kdy na školním hřišti umřela Lucinda. Nedokázal se rozpomenout – bylo to, jako když v paměti lovíte, co jste měli ráno k snídani, ale přitom se vám pravdu daří jen zasouvat hlouběji a pak je najednou klidně možné, že jste snídali palačinky nebo pizzu nebo rovnou pokrm o pěti chodech, ale napřemýšleli jste se o tom tak moc, že už se nikdy nedozvíte, jak to bylo doopravdy.

3. Na Šum. Lucinda už tam nejspíš stojí, tam před modře natřenými dveřmi, a diví se, že může vůbec někde panovat takový klid.

4. Na proužky neviditelných chloupků na jejich holeních, které si nejednou zapomněla oholit.

Než to odpoledne vyzvedla máma Camerona ze školy, šel společně s Ronniem na hodinu dějepisu. Ronnie se převlékl naposledy minulý čtvrtek – měl na sobě tmavě zelené kalhoty a obyčejné bílé tričko za-

žloutlé v podpaží. Příliš velkou lyžařskou bundu černé barvy, rozepnutou. Nahoře z toho všeho vykukovala hlava, jako kartonová krabice posazená na krku tužky číslo dvě.

„Ty vole,“ řekl Ronnie, „to je teda pořádněj magořinec.“

Druhý konec chodby se hemžil policisty. Z dálky vypadali jako mravenci.

Minulý měsíc bylo Cameronovi patnáct, ale řidičák si dělat nechtěl. Řídit se nikdy učit nebude. Nechtěl riskovat, že by ho snad někdy zastavil strážník a on by se mu musel podívat do očí. *Hele*, řekl by policista: *Nejseš ty kluk Leea Whitleyho?*

Moc nepomáhalo ani to, že si s tátou byli podobní. Oba šlachovití, oba za chůze máchali podél těla dlouhýma rukama. Oba měli světle hnědé vlasy. (Cameron si je nechal narůst, protože táta míval ježka.) Špičatý nos, bledou pleť, oříškově hnědé oči. Úzká ramena, která Cameron schovával pod různými verzemi jedné a té samé vytahané mikiny. Kolena, která se ohýbala do věčka a směřovala dovnitř. Nesmělá chodidla.

Lidé říkali, že se oba stejně smějí, ale Cameron na to nevzpomínal rád.

Celou cestu do třídy Ronnie mluvil a Cameron ho ignoroval. Ronnie Weinberg byl Cameronův nejlepší kamarád – jeho jediný kamarád – protože ani jeden z nich nikdy nevěděl, co říct anebo kdy to říct. Ronnie byl nesnesitelný, Cameron zas tichý a ani s jedním z nich se už nikdo jiný nebavil.

Lucindina nejlepší kamarádka Beth DeCasiová už dávno rozhodla, že Ronnie smrdí a Cameron je podivín. A Beth lidi většinou věřili. Jednou řekla panu O, kterého měl Cameron ze všech učitelů nejradši, že je „ten typ, co by do školy klidně přinesl pistoli“. Nejen že se pak Cameron musel potýkat se záplavou administrativy – sezení se školním psychologem, telefonáty mámě, schůze učitelského sboru – ale navíc se mu celé čtyři měsíce zdál noc co noc jeden a ten samý sen. Zdálo se mu, že do školy přinesl pistoli a, aniž chtěl všechny postřílet. To ale nebylo to

nejhorší. V onom snu pak prožil zbytek života s vědomím, že rodiče zesnulých nepřestanou nikdy tesknit po svých dětech. Máma musela absolvovat spoustu schůzek se školními poradci, po nichž vždycky přišla domů celá rozechvělá a naštvaná. *Nesmýslné a neprofesionální*, řekla pokaždé. Uvařila pak Cameronovi čaj a ujistila ho, že by nic takového nikdy neudělal, a navíc že omylem vystřílet školu plnou lidí bylo fyzicky nemožné.

Dodnes na to občas myslí. Ne že by snad měl choutky někoho střílet – i tak se ale cítil jako toxin v krevním oběhu.

Beth DeCasiová teď kráčela před Cameronem, zavěšená do Kaylee Walkerové a Any Sanchezové. Oblékla se do fialové, kterou měla Lucinda ze všech barev nejraději. Cameron si vzpomněl na Lucindin deník, potažený fialovým semišem, svázaný bílou elasticou páskou. Holky brečely, ramena nakrčená, v dlaních smačkané papírové kapesníky.

Ráno vycházela Lucinda z domu obvykle mezi 7:07 a 7:18. Občas si její tatka právník vzal v práci volno a zašli spolu na snídani do bistra Golden Egg. To se dělo tak jednou za měsíc, ale Cameron bral vždy v úvahu všechny možnosti. Před vitrínou s trofejemi tu teď plakaly Lucindiny kamarádky a Cameron si konečně uvědomil, že dnešní ráno bylo úplně jiné: Lucinda nešla jejich ulicí, ani za ním, ani před ním. Nevyčistila si před umyvadlem zuby, nesnědla croissant, nehulákala na mámu, nesoukala se do svého žlutého zimního kabátu.

Cameronovi bylo Beth, Kaylee a Any upřímně líto, ačkoli si nemyslel, že by měl někdo právo být smutnější než ostatní. Umřela dívka, krásná dívka a to byla tragédie. Ať tak či onak, některé druhy lásky jsou zkrátka tišší než jiné.

„Vsadím se, že ji oddělali nějak totálně úchylně,“ prohlásil Ronnie, když si před dějepisem sedali do lavic. „Třeba že ji uškrtili nebo tak něco. Všichni mluví o jejím bejvalým, o tom fotbalistovi – Zap se jmenuje. Ten magor vypadá, že by na něčem takovým mohl ujíždět.“ Okamžik předstíral, že někoho škrtí.

Paní učitelka Evansová jim pustila film o stoleté válce a zhasla světla.

Cameron se bál tmy. Tma pro něj znamenala přemýšlení a bezmyšlenkovitost zároveň. Jakmile si představil, jaké všechny možnosti s sebou nesla absolutní temnota, začal si namlouvat a rozmlouvat nejruznější hrůzy: dostane ve spánku mrtvici a ochrne. Náměsíčný si to nakráčí přímo k šuplíku s noži na maso. A všechny ty strašné věci, které může tělo samo sobě provést. Motal se pak v kruhu kolem vlastního nešťastného mozku, až se úplně vyčerpal a usnul, nebo otevřel okno a rozběhl se ven. Ani jedno zrovna nepomáhalo.

„Pardon,“ ozval se od prahu třídy chraplavý hlas. Cameron něco ucítil; přesně takhle byl cítit i táta. Po tabáku, kafi a rezavých řetězech. „Můžeme si promluvit s jedním vaším žákem?“

„Jistě,“ svolila paní učitelka.

„Cameron Whitley?“ Ve světle zářivek, proudícím dovnitř z chodby, se rýsovala silueta policisty. „Půjdeš s námi, ano?“

Jade

Mám takovou teorii: šok se předstírá snáz než smutek. Šok je taky mnohem základnější emoce než smutek – je to jen taková nafouklá verze překvapení.

„Už známe detaily,“ pronese zástupce ředitele. Sepne ruce, hotový byznysmen. „Oběť byla studentka naší střední školy, Lucinda Hayesová. Devátý ročník je zrovna v posluchárně a nové informace jim sděluje pan ředitel. V pátek se bude konat smuteční obřad. Kancelář školního poradce je vám všem otevřena. Mějte se zatím na pozoru.“

A za šustění plátěných kalhot vypochoduje ven ze třídy.

Štípnu se do kořene nosu. Tvářím se nablble, ale to i všichni ostatní. Půlka třídy působí upřímně smutně – až trapně smutně – a z druhé vyzařuje škodolibá radost, s jakou se setkáte jedině při drámu, jako je tohle.

Představím si, jak asi teď šok vypadá na Zapovi, ale neodvážím se otočit.

Takhle Zap obvykle sedí. Sesune se na židli, kolena daleko od sebe, a nechá končetiny, aby si dělaly, co chtějí. Není to arogance ani lenost. Sedá si tak záměrně. Kvůli pohodlí. Vždycky se opře a tělem vyplní volný prostor, jako kdyby židli poručil, ať se pod ním smontuje, a ona ho poslechla.

Dneska sedí u okna v rozbité lavici pro leváky, tři řady za mnou.

Na sobě má červený svetr a manšestráky s dírami na kolenou. Jsou mu krátké – loni v zimě Zap vyrostl o víc než deset centimetrů. Brýle má pořád ještě zamřžené z toho, jak šel v únorovém mrazu pěšky přes náměstí Willow Square.

Tohle všechno vím i bez otáčení.

Zbytek si musím domyslet: jak na něj pozvolna dosedá šok ze smrti Lucindy Hayesové. Nejdřív úplně špatně, visí na něm. Ale to se srovná a Zapovi všechno dojde. Šok se mu přesune z ramen na krk, k mateřskému znaménku na druhém žeburu vlevo. Odtamtud se rozšíří do všech míst, která nevidím.

Šok je jen smutek, který ještě pořádně nezakořenil.

Já už pochopitelně vím, že Lucinda Hayesová umřela.

Dozví se to ráno, když si k snídani dávám Toaster Strudel bez polevy. Sáčky s polevou mamča vyhazuje, abychom neztloustly, a marmeládové kapsičky tak zůstávají skromně nahnědlé a pruhované od roštu topinkovače.

„Sedněte si, holky,“ řekne mamča. Do dřezu odklepne popel z cigarety. Zasyčí to. Vrásky na její tváři se každé ráno promění v kaňony.

Ke kuchyňskému stolu přiklopýtá Amy a na mou židli hodí svou obří kabelku. Nedávno došla k závěru, že s batohem by sedmačka nevypadala dost vyspěle, a tak s sebou začala tahat hnědou koženkovou kabelku. Učebnice matiky pro sedmý ročník ale váží tolik, že teď Amy kulhá.

„Jde o Lucindu,“ řekne mamča. „Moc mě to mrzí, broučku. Lucinda – Lucinda už není mezi námi.“ Lítostivě si povzdechne (což jindy dělá jen při zmínce o pánovi na poště a jednom Amyinu spolužákovi, kterému se vrátila rakovina).

Amy se roztrhne spodní ret. Pronikavě, skřípavě vykřikne. Teatrálně se postaví a odcouvá k posuvným dveřím, prsty s růžově nalakovanými nehty přísaje ke skleněné výplni jako mořské hvězdice.

Mamča típne cigaretu o tácek od pizzy a přidřepne si v teplákách k Amy, která se mezitím sesune na podlahu. Hladí ji po zcuchaných vlasech a nenápadně je rozmotává.

„Je mi to moc líto, zlato. Dneska vám to oznámí ve škole.“

Máma lituje Amy. Mě ne. Já jsem se takhle, tak horečnatě a zajíkávě, nikdy nerozbrečela. Ne že by to snad byla z mé strany odvaha nebo stoicismus nebo tak. Jenom jsem neměla nikdy nikoho tolik ráda. A mamča to ví. Zabodne se do mě pohledem. Amy má hlavu položenou v ohbí mámina lokte a na pihovitou paži jí z nosu teče nudle.

„Probůh, Jade,“ zadívá se mi mamča na holé břicho, které se vyvaluje zpod trička s logem Crucibles a rozepnuté vojenské parky. „Jdi si vzít nějaké normální triko. Vedeš dneska svou sestru do školy.“

Opřu se o kuchyňskou linku a lokty položím na starý telefonní seznam.

Emoce by neměly mít jména. Nechápu, proč o nich vůbec mluvíme, když nikdy nejsou tím, čím by být měly. Dalo by se třeba říct, že jsem nadšená, sama sebou znechucená nebo se cítím provinile. To všechno by se dalo říct. Amy vzlyká a já rozeznávám jen tuhle cizorodou lehkost: jako by mi někdo z nohou odsál tíhu, z hlavy vyndal zlé myšlenky, změkčil to ostré, co mě bodalo do žeber. Nevím.

Cítím klid.

„Jseš ty vůbec člověk?“ zeptá se Amy.

Budova prvního stupně madisonské základky je zatím jen obdélníček v dálce.

„Mimozemšťan,“ odpovím. „Překvápko.“

„Vždyt ani nejsi smutná.“

„Ale jsem.“

„Ne, nejsi. Mamča říká, že se neumíš vcítovat, neovládáš se a jsi srandistka.“

„Myslíš ‚sadistka‘, opravím ji.

„Lucinda umřela a tobě je to úplně jedno.“

Nadhodí si kabelku a kabát s leopardím vzorem se jí rozevře. Nosí podprsenku velikosti 70A, a ať se zrovna cítí jakkoli, vždycky jí to sluší. Za to může šťastná kombinace zrzavých vlasů a milionů pih, které má po tvářích rozeteté jako zrnka písku.

„Je to pěkně úchylný, Jade,“ řekne. Před slovem „úchylný“ na okamžik zaváhá. „Znaly jsme ji celý život, ona najednou umře a ty ani neděláš, že ti z toho je smutno.“

Začnu špičku jazyka pomalu prostrkovat stříbrným kroužkem, kterým mám propíchnutý ret, dovnitř a ven. Dělán to pokaždé, když chci, aby někdo přestal mluvit. A vždycky to zabere.

Amy dusá pryč a rukama si objímá ramena otřásající se potlačovanými vzlyky. Herečka jedna. Vůbec se s Lucindou nekamarádila, jen s její mladší sestrou Lex. Když jsme byly malé, nutila nás mamča, abychom si spolu každý týden hrály: Lex s Amy trávily hodiny ve sklepě u Hayesů jako princezny a já s Lucindou jsme jen seděly a trapně mlčely, dokud si pro nás máma nepřišla. Lucinda vyráběla náramky přátelství a já si četla komiksy a jedna druhou jsme okatě ignorovaly, zatímco si naše sestry hrály na kdovíco. Amy s Lex bývaly nerozlučné, ale teď už se vídají, jen když to domluví mamča.

Napadne mě, jak by asi Amy bylo, kdybych umřela já. Možná by občas spala u mě v posteli. Možná by si z mých starých triček vyrobila deku a pak ji ukázala svým dětem v den jejich šestnáctých narozenin. Možná by se jí ulevilo. Najednou mi došlo, že nás dělí tři metry prázdného prostoru, celé čtyři úseky chodníku. Málem se rozběhnu, abych ji dohnala. Ale stejně nečekaně, jako se ve mně ta touha objeví, tak i zmizí a za sebou, na místě, kterého se nemůžu dotknout, zanechá sotva patrnou, pulzující nenávist.

**CO BYSTE CHTĚLI ŘÍCT, ALE NEMŮŽETE,
ABYSTE NEBYLI ZA KRETÉNA**

Scénář Jade Dixon-Burnsové

EXT. - PINE RIDGE DRIVE, BROOMSVILLE V COLORADU, BRZY
RÁNO

CELLY (17, shrbená, vlasy obarvené načerno) a SESTRA (13,
pravý opak Celly) jdou do školy. Celly si pobrukuje živou,
veselou písničku.

SESTRA

Jsi ty vůbec člověk?

CELLY

Mimozemšťan - překvapení.

SESTRA

Vždyť ani nejsi smutná.

CELLY

Ne, to nejsem.

SESTRA

To je úchylný.

CELLY

A jak ty můžeš tvrdit, že smutná jsi? Ani jsi ji
pořádne neznala.

SESTRA

Co na tom, jak dobře jsem ji znala? Není to žádná
soutěž oblíbenosti.

CELLY

Všechno je soutěž oblíbenosti. Třeba tenhle
tvůj smutek - vím moc dobře, jak ten vypadá. Ve

škole se dneska necháš objímat od všech svých malých kamarádek. Pováš jim, jak ti Lucinda jednou půjčila lak na nehty, asi tak před pěti lety.

Sestra přidá do kroku, aby Celly utekla.

CELLY

Nikdo ti neřekne, jaká je to blbost. Všechny kamarádky se k tobě seběhnou, aby se dostaly co nejblíže k otevřené ráně.

Sestra prudce zahne za roh, teď už skoro běží. Celly za ní ještě volá.

CELLY

(hlasitěji)

Nepotlačíš úsměv. Učitelé po tobě nebudou chtít úkoly. Jen řekni, že to není soutěž oblíbenosti. Jen mi to řekni, Sestřičko. No tak.

Sestra dosprintuje až ke schodišti před školou. Celly se zastaví a dívá se, jak její sestra mizí uvnitř.

CELLY

(polohlasem)

Jen mi pověz o mém smutku.

Zap míval na stropě v pokoji nalepenou mapu souhvězdí. Lehla jsem si u něj vždycky na postel, zírала na všechnu tu nesmírnou temnotu mezi miniaturními hvězdičkami a přemýšlela, jak jeden centimetr na Zapově plakátu jsou ve skutečnosti miliony kilometrů. Představovala jsem si, že mám nekonečnou zásobu nějaké imitace kyslíku a vznáším

se ve vesmíru. Dalo se tak zapomenout, jak zpátečnický a povrchní život na Zemi je. To všechno se mi honí hlavou, když se snažím nevnímat holky stojící u zrcadla – jaké by to bylo žít bez vzduchu a jaké by tohle bezvzduší bylo bez lidí. Tiché.

„Zap šel prej domů. Neřekl ani slovo a hned po první hodině odešel.“

„Asi je fakt na dně.“

Spláchnu, aby jim došlo, že tu nejsou samy. Nic. Kdákají dál a budí mě ze spánku nemrtvých. Upírám pohled na roztržené tkaničky svých mohutných černých bot, dokud se neotevrou dveře – z přelidněné chodby na záchody unikne šum cizích rozhovorů. Pak se dveře zase zavřou. Propastné ticho.

Zap ten plakát zbožňoval. Jeho oblíbené souhvězdí byly Váhy, vypadaly totiž jako papírový drak, což mu připomínalo jeho dětství v Paříži. Pamatoval se prý na Seinú; měl tehdy červeno-modře kostkovaného draka, kterého v létě pouštěl na nábřeží. Kdysi mi dal lasturu z francouzské Riviéry, kde byl na prázdninách. *Jednou spolu odsud odjedem*, řekl mi. *Tam venku čeká celý svět, však uvidíš*. Lastura od Zapa je béžová a zvrásněná, vypadá jako ucho. Dřív jsem ji mívala pod polštářem.

Ve skutečnosti se samozřejmě nejmenuje Zap. Jeho jméno je Édouard, vyslovuje se jen ve dvou slabikách, s přízvukem na té druhé. Jeho rodiče pocházejí z Francie a do Ameriky se oba přestěhovali, když jim bylo osmnáct. Seznámili se ve francouzském spolku na Yaleově univerzitě a od té chvíle jsou do sebe zamilovaní – doopravdy zamilovaní. Pan Arnaud paní Arnaudové kupuje po cestě z práce květiny a na veřejnosti se někdy drží za ruce. Zapova máma, drobná a zelenooká, vypadá jako nějaká lesní bytost.

„Édouard“ nedokáže nikdo správně vyslovit – „Zap“ se z něj stal ve čtvrté třídě, kdy jednou přišel do školy v kostýmu obřího blesku vyrobeném z krabice od ledničky. Bylo to někdy v osmadesátém, asi týden po bleskových povodních, při nichž umřeli tři lidé ze sousedního Longmontu. Zap svůj blesk namaloval nažluto a připevnil ho

na sebe kšandami. Celý den pak pobíhal po škole, vykřikoval *zap, zap, zap* jako blesk z komiksu a rozdával všem miniaturní čokoládové tyčinky. Říkal o sobě, že je síla přírody, ale taková, která lidem přináší radost, místo aby jim škodila. To mi přišlo úplně boží. A všem ostatním taky. Po škole jsme pak se Zapem šli na pole u nás za domem a dívali se na mraky, které se valily k horám, jako by se vzdávaly.

Tehdy v létě vzala paní Arnaudová termosky s horkou čokoládou a pan Arnaud věci na stanování. Uprostřed našeho pole, odkud jsme chtěli pozorovat roj meteorů, jsme si rozbalili spacáky a přes nylon nás škrábala stébla trávy. Kvůli mrakům jsme neviděli žádné meteory, ale nevadilo nám to. Spacáky voněly jako dům Arnaudových: prací prostředek, vánoční svíčky. Leželi jsme na zádech a Zap vyjmenovával jeden zbytečný fakt o vesmíru za druhým. Víš, že ze Země jde vidět jenom trapnejch padesát devět procent povrchu Měsíce?

Při vzpomínkách na Zapa se mi dělá špatně. Nakloním se nad záchodovou mísu a vyloudím ze sebe několik násilných dávivých zvuků. Znějí vynuceně. Někdo otevře dveře z chodby, uslyší mě a zase odchází. Nic ze mě nevyjde.

Před umyvadlem se rozmýšlím, jestli si opláchnout obličej, nebo ne, ale mám na sobě až moc make-upu. Černá kolem očí by se mi rozmazala – vypadala bych, jako že jsem brečela, a dneska brečet nesmím. Linky kolem očí jsem si namalovala extra tlusté, přesně jak to mamča nesnáší.

Obvykle se do zrcadla nekoukám. Ale dneska mi snad pohled na vlastní tělo pomůže najít místo v nově přemístěném vesmíru. Paže mám pořád buclaté. Plet stále bílou a neduživou, na každém centimetru praská pupínky, a to i přes všechny přípravky na předpis od mámy a pravidelné návštěvy dermatologa. *Přestaň si to nřpat*, říká pořád mamča, jenže mně se líbí, jak se mi kůže pěkně loupe. Ráda odkrývám to lesklé a červené, co se schovává vespod.

Russ

Proč ses stal policajtem?

Prý kvůli jedné epizodě z dětství. Neuvěřitelná brutalita. Detaily Russ sdělit odmítá. Lidé soucitně přikyvuji, ale pohyb jejich hlav mu nepřináší žádné zadostiučinění – je v něm obdiv, úcta, nevyhnutelně i kapka lítosti.

Ve skutečnosti se z Russe stal policajt proto, že neměl na školné a že se dozvěděl o výhodách nošení zbraně.

Telefon Russovi zazvoní v 5:41.

Haló?

Zuby má po probuzení obalené slizkým povlakem.

Russi, zachrčí z telefonu poručíkův hlas, našlo se tělo.

Z podlahy sebere včerejší trenýrky. Nasouká se do nich. Jindy by se na cestě do koupelny převalil přes vedle spící Inés – každé ráno si dopřává ještě tři vteřiny toho dobře známého tepla, sálajícího z její horké slané kůže pod odrbanou bavlněnou noční košilí. Nikdy ji to nepro-

budí a Russ se pak může ve sprše v klidu chvíli nenávidět, zatímco se mydlí mýdlem za dolar.

Dnes se odvalí z postele na své vlastní straně.

Našlo se tělo. Tahle slova Russ nikdy předtím neslyšel. Jen v kriminálkách. A v thrillerech. A pak samozřejmě ve vlastní hlavě, při náboru, studiu na místní policejní akademii a pak během výcviku u broomsvillského policejního sboru. Tenkrát, když měl ještě pocit, že má v práci všechny dveře otevřené, když ještě nevěděl, že bude devadesát procent času sledovat auta, jak kolem něj frčí o nějakých deset kilometrů v hodině rychleji, než je povoleno.

V 5:54 už sedí v hlídkovém voze. Rádio prská. Ještě je noc. Ruce na ledové kůži volantu má ztuhlé.

Přejede si jazykem po zubech a vzápětí toho lituje. Zubní povlak: ta slova používala jeho matka jako nadávku, koutky úst znechuceně stažené dolů. Zapomněl si vyčistit zuby.

Je 6:03 a Russ přijíždí jako poslední.

Tělo se našlo na pozemku základní školy. Všech pět hlídkových vozů parkuje vprostřed ulice, jako by je od obrubníku odnesla povodeň při apokalypse, a uprostřed křižovatky stojí rudě blikající hasicí vůz se záchrankou. Russ zaparkuje na rohu a pneumatiky mu na sněhu zaskřípají. Beton hyzdí čerstvá vrstva sněhové břečky.

Fletchere, ozve se, když Russ vystoupí. Trvalo mu několik měsíců, než si na to oslovení zvykl. Fletcher byl jeho otec. Ani po celém roce ve službě nebyla jeho paměť tu změnu schopná zaregistrovat. Fletchere! ozvalo se vždycky a Russ dál sepisoval hlášení, jako by se ho to netýkalo.

Teď se celý tým mačká kolem kolotoče na školním hřišti. Mnou si oči a po brzkém ranním telefonátu ještě pořád mžourají: seržant Capelli, poručík Gonzalez, detektiv Williams a všech pět okrskářů.

Stojí v kruhu uprostřed hřiště, jeden na druhém jako sardinky, záda osvětlená slabou našedlou září na obzoru, kde se slunce teprve chystá k východu.

Detektiv Williams s rukama v kapsách Russe vybědne, aby se k nim přidal, zeptá se, co mu tak dlouho trvalo, tohle musí vidět – je to dost zlé, takhle ji našli, běž se podívat.

Tělo patří mladé dívce. Patnáct, možná šestnáct let. Pokrývá ji tenká sněhová membrána a záře policejního reflektoru barví její kůži dožluta. Na jedné straně hlavy jí zamrzla krev se sněhem (jen pár nepotřísněných kořínků je stále blond). Vaz má zlomený a násilně zkroucený do strany. Oči zavřené – nejspíš posmrtně, pomyslí si Russ, sníh z čela jí totiž smetla něčí neohrabaná ruka. Na sobě má fialovou sukni a lesklé černé silonky poseté třpytkami.

Později si Russ prohlédne dívčiny fotky z doby, kdy byla ještě živá – bude vypadat jako pubertáčky, které znával. Jako holky, na které on a jeho spolužáci mysleli, zatímco si během brzkých odpolední honili a nervózně napínali uši, až se ozve rachocení vrat od garáže. Boky jako dítě.

Lucinda Hayesová, řekne někdo za ním.

Je to detektiv Williams. Položí Russovi na rameno chlupatou ruku a pokračuje: Rodiče včera nahlásili, že se pohřešuje. Zaslechli něco na dvorku, šli se podívat, dcera nebyla u sebe v posteli. Tělo odpovídá popisu. Zůstaneš tu s chlapci a zajistíte místo činu, až mrtvolu ohledají. Pak se projdete po okolí, zazvoníte na pár sousedů, poptáte se.

Tvoje první tělo?

Russ neodpoví. Znovu se zadívá na mrtvou dívku na zemi. Nevyžadá, že by zrovna odpočívala v pokoji. Vzpomene si na spící Inés a všechny pozice, které za noc prostřídá: má jich asi sedm, možná osm, a nemůže se rozhodnout, která z nich jí bude pohodlná. Očividně ani jedna.

Mrtvola – Lucinda Hayesová – mu připomene jeho ženu. Taky neví, jak se uvelebit. Nohy nepřirozeně rozhozené. Vypadá nespokojeně.

Do práce Russ nastoupil ještě před jednadvacátými narozeninami. Po střední strávil tři roky u rodičů na gauči, na koberci dělal sedy lehy a čekal, až bude konečně starší. Chodil na kurzy kriminalistiky a po večeři mu otec seržant nad sklenkou whisky vyprávěl o vlastním výcviku. Vy-
táhl pokaždé skříňku se svým starým odznakem a pistolí a povídal, dokud úplně nezbrunátněl. Když Russův otec odcházel do důchodu, připilo mu oddělení nad podnosem s plátky šunky a sýra levným šampaňským.

Pak konečně nadešel ten čas a Russ prošel všemi testy a zkouškami s průměrnými výsledky: státní služba, písemný test, ústní zkouška, psychologický posudek, zkouška fyzické zdatnosti. Následoval vý-
cvik, dvacet týdnů za zády staršího, zkušenějšího policisty.

Přiřadili mu Leea Whitleyho – pobledlého kostnatého strážníka, o kterém si všichni strážníci špitali, nejslabšího člena broomsvillského policejního oddělení. Člověka, který dostal čtyři roky na to, aby do-
kázal, že není ničím výjimečný.

Na tyhle časy si ale Russ nedovolí moc často vzpomínat. A když se do nich v myšlenkách výjimečně vrátí, dumá nad tím, jestli náhodou někde hluboko – ve skrytu duše, zavřené na zámek – odjakživa netušil, co z Leea Whitleyho nakonec vzejde.

Seznámili se první den Russova výcviku přede dveřmi kanceláře policejního poručíka. Pochmurné odpoledne před sedmnácti lety – 1988. Účesy byly tehdy větší, cigarety tolik neškodily zdraví a všichni nosili seprané džíny a bílé pěnové tenisky.

Lee byl jako párátko. Když mluvil, těkal oříškovými očima s miniaturními zorničkami střídavě dolů a doleva. Baňatý nos, špičky nohou vtočené dovnitř. Vypouklý hrudník vydával dutý zvuk, když jste ho do něj žertem plácli.

Fajn, řekl Russ. Na nic víc se nezmohl.

Fajn, opáčil Lee.

Bodrým mladickým způsobem ho Russ poplácal po zádech. Lee zakašlal. Křivý, šibalský úsměv. Rozmáčkl v pěsti papírový kelímek a na předloktí mu vytekla kávová sedlina. Už tehdy se Russovi líbil, to vyzábělé štěně, které by rádo vypadalo větší, zatímco se mu k lokti pomalu plazilo levné kafe.

A tak se zrodilo jejich geniální, nepravděpodobné duo. A oba si až moc dobře uvědomovali, že jejich spolupráce, stará jen pár minut, začala hned nabývat jaksi kluzké podoby, voda na podlaze z tvrdého dřeva, proměnlivá masa, kterou ani jeden z nich nikdy nemůže pojmout.

Kdo ji našel? zeptá se Russ jednoho ze strážníků.

Ten mu odpoví, že školní údržbář, který měl zrovna noční, a ukáže kamsi prostředníčkem. Russ přejeđe pohledem po oblouku z kloubů prstu a dál, ačkoli už ví, kdo tam bude stát.

No jasně. Noční uklízeč.

Iván má jednu ruku v kapse uniformy. Z prstů druhé mu visí cigareta. Když si potáhne do masivních plic, dech se mu zdvojí a zhutní – nikotinem, oxidem uhličitým. Veselá oranžová záře Ivánovy cigarety poblikává v černém moři policejních bund. Bezútešný šedivý sníh. Russe nepřekvapuje, že tu Iván je. Jako údržbář slouží na základní škole noční – Inés Russe požádala, aby se za něj přimluvil. Iván to v té době měl tak těžké. A tak se přimluvil.

Svou ženu Russ moc miluje. Tichou Inés. Ale jejího bratra rád nemá. Vlastně si hluboce a naléhavě přeje, aby Iván vůbec neexistoval.

Když teď Russ s tělem osamí, pozvedne ke rtům vysílačku a promluví. Nemá zapnutý mikrofon. Jsi tam? zamumlá do černého plastu a pohled přitom upírá na dívčiny vlasy, krvavé a slámově žluté. Slyšíš

mě? přitiskne vysílačku k popraskaným rtům, ale neví, co by ještě řekl. Iván má na tváři šibalský úsměv od ucha k uchu, hora testosteronu s vyzývavě trčící cigaretou, která vyluzuje jantarovou záři.

Cameron

„Ty jseš stalker tý mrtvý holky, že jo?“

Na Camerona promluvila dívka sedící před ředitelnou v křesle s potahem, co kouše.

„Co prosím?“

„Jseš ten prvák, o kterým všichni mluví. Kluk, co špehoval tu mrtvou holku. Že jo?“

Hlavou se opírala o zeď za sebou, působila znuděně a nenuceně. Cameron ji už dřív zaregistroval. Bydlela poblíž a vždycky chodila sama. Z kapes džínů jí visely řetězy. Oči měla obtažené tlustou černou linkou, jedno zakrývaly mastné havraní vlasy, na sobě tričko s názvem kapely, kterou neznal. Triko si ledabyly ustříhla nad pupíkem a přes opasek jí teď přetévalo asi pět centimetrů bledého břicha, ačkoli byl únor a určitě jí musela být zima. Bradu a čelo jí pokrývalo akné.

Pozvedla na něj jedno šikmé obočí. Chtěl jí to oplatit, ale kdykoli se pokusil zvednout jedno, vyletělo mu to druhé nahoru hned taky a on by nerad vypadal jako osel.

„V pohodě,“ řekla. „Jen mě to tak napadlo. A stejně mě to nezajímá.“

„Aha,“ opáčil Cameron.

„Hlídaly jsme s tou mrtvou holkou stejný mimino.“

„S Lucindou.“

„No jo. To, co tady dělaj, je ilegální. Nezletilý nemůžou vyslychat

bez souhlasu a přítomnosti rodičů. Myslí si, že to můžou narafičit jako poradenství, když u toho nebudou poldové, ale to je podle mě pěkná kravina. Stejně nás sem policajti přivedli. Asi zastrašovací taktika.“

Spokojená s vlastním rebelstvím pokývla hlavou. Oči měla dokonale oblé. Cameron zbožňoval šikmé Lucindiny oči – tyhle byly jejich pravým opakem. Kulaté a skelné.

„Já jsem Jade,“ prohodila. „Jako ten kámen, jadeit. Chodím do třetáku.“

„Hezké jméno.“

„Já jsem dopadla ještě dobře,“ pokrčila rameny. „Moje ségra se jmenuje Ametyst. A ty jsi Cameron Whitley. Chodíš do prváku a bydlíš ve stejný ulici jako Lucinda. Všichni se bojí, abys neměl nějakou mentální poruchu, protože tvůj táta byl ten policajt, co –“

„Prosím,“ přerušil ji. „Neříkej to.“

„A nestalo se to náhodou už šíleně dávno?“

Cameron zatoužil, aby uměl lépe konverzovat. Nerad mluvil s lidmi, protože nikdy nevěděl, co říct. I u těch nejprostších otázek se cítil zahlcen počtem možných odpovědí – která by zněla nejlíp, která by byla nejvhodnější nebo kterou by toho druhého neuvedl do rozpaků.

Mohl se Jade třeba zeptat, proč se obléká zrovna takhle. Mohl se jí zeptat, na co myslí hned po probuzení – nebo proč jí rodiče dali jméno Jade, protože je neobyčejné a jemu se moc líbí a jednou by chtěl, aby se jeho děti taky jmenovaly nějak zajímavě. Mohl se jí zeptat, jaký předmět ve škole má nejradši, ale to by znělo hloupě a klišovitě. Nebo se jí mohl zeptat, jestli už byla někdy zamilovaná, ale sám měl dost rozumu na to, aby věděl, že je to příliš osobní otázka.

„Bolelo to?“ zeptal se konečně, protože na něj Jade zírala, tvrdě a s očekáváním. Ukázal na tenký stříbrný kroužek, který se jí ovíjel kolem dolního rtu.

„Jo, trochu jo.“

„Aha.“

„Chceš vidět moje tetování?“

„Jasně.“

Nastavila mu levé zápěstí. Na bílé kůži rozevíral křídla černě obtažený drak, inkoust se vlnil a tancoval po modrých žilách.

„Je opravdové?“

„Jindy bych řekla, že jo. Většinou všem říkám, že opravdový je. Ale ty na mě čučíš tak urputně, že musím tentokrát říct ne. Maluju si ho tam každý ráno.“

Cameron si nebyl vůbec jistý, jestli to byla ta nejmilejší, nebo naopak nejhnusnější věc, co mu kdy kdo řekl.

„Takže,“ navázala Jade. „Fakt jsi tu mrtvou holku špehoval?“

„Lucindu.“

„Uch, jako by mi to nebylo úplně šumák.“

Cameron slovo „špehovat“ nesnášel. Měl pro svůj vztah k Lucindě jiná pojmenování, ale těm by nikdo jiný nerozuměl. Byla to slova jako *vzrušující, horečnatý, jiskřivý, bolestný* –

Dveře ředitelny se otevřely a vyšla z nich žena s vlasy pevně připnutými k hlavě.

„Jade?“ pobídla dívku. „Už můžeš jít dál.“

Jade na Camerona obrátila oči v sloup, jako by si mezi sebou snad řekli nějaký interní vtíp. Zvedla se z křesla a Cameron na okamžik ucítil vůni grepového šamponu. Uvědomil si, že měl sám protočit oči v odpověď, jenže Jade už odcházela. Nečekal, že by se snad ještě ohlédla.

Na Sochy noci si Cameron začal hrát, když mu bylo dvanáct. Než nastoupil do sedmé třídy, přišel o prázdninách na to, že dokáže z okna ve svém pokoji vyndat skleněnou tabuli. Na záhonek dole na zahradě se dalo seskočit, když se v pravý okamžik ohnul v kolenou.

Začal s Hansenovými odvedle. Celé hodiny Cameron postával na obrubníku před jejich domem a díval se, jak večerí jídlo z mikrovlnky

a hádají se. Paní Hansenová si dávala vlasy do natáček jako žena v nějakém sitcomu z padesátých let a pan Hansen chodil po domě v boxerkách, kůži vytahanou a svěšenou, že by se Michelangelo zaradoval. Kosti měl pan Hansen vystouplé. Všechna světla nechávali rozsvícená, nedívat se dovnitř bylo fyzicky nemožné. Lidské oko je přirozeně přitahováno světlem – to si Cameron přečetl v *Mapě lidské anatomie*.

První léto pomalu postupoval ulicí Pine Ridge Drive. Když stál zcela bez hnutí, nikdo si ho nevšiml. Největší zálibu nacházel v maličkostech: pan Hansen svoji ženu nutil držet přísnou dietu, ale sám si v papíňáku vedle ledničky schovával čokoládové tyčinky.

Vedle Hansenových bydleli Thorntonovi a Cameron je jednou viděl, jak spolu na kuchyňském stole mají sex, když jejich dítě konečně usnulo. Ze začátku to působilo brutálně a nekontrolovatelně, házeli sebou jako dva psi při souboji, po chvíli to však začalo být důvěrné a rytmické – loď kolébající se na vlnách. Nakonec pan Thornton na paní Thorntonové zůstal ležet a políbil ji na čelo. Jindy zůstávala ona vzhůru dlouho do noci a přecházela s plačícím miminem po obýváku. Tehdy on pokaždé vzal jejich kulhavého pejska na pravidelnou večerní procházku v deset hodin, a svou nezvanou přítomností na ulici tak Camerona donutil vrátit se domů.

Zatímco čekal, až ho pozvou do ředitelny k výslechu, vytáhl si z kapsy svou oblíbenou měkkou gumu a začal ji různě tvarovat. Dostal ji od pana O, pro případ, že by se potřeboval „rozmotat“, což se stávalo často. Pokusil se z gumy na stehně uplácat dokonalý čtverec.

Lucindu začal pozorovat přibližně v té samé době, kdy se s panem O začali ve výtvarce učit figurální kresbu. Od té chvíle viděl Cameron v lících kostech ostatních lidí pohoří a v jejich řasách dlouhé nohy pavouků a své postřehy převáděl do různých odstínů černé, bílé a šedé. Učarovalo mu, jak se Lucindina tvář kroutí a kutálí.

Pozoroval ji, právě když hrál Sochy noci. Rád si představoval, že je některou z Michelangelových postav, zamrzlý na papíře, navěky vrytý do jediné pozice. Ale pak vždy zaslechl tlukot vlastního srdce nebo

vydechnutí, jemuž se nedalo předejít. Jedna z těchto jistot pokaždé prolomila ticho a jemu nezbývalo než si připustit, že jakkoli nehnuté bude stát, bude stále existovat.

Nikdy nevěděl, kolik času uplyne, ale to právě bylo smyslem Soch noci – na čase nezáleželo.

Jedenáctého února 2004, tedy skoro přesně před rokem, otevřel Lucindin táta posuvné dveře na zadní dvorek. *Já vím, že jsi tam*, zahřměl jeho hlas přes prázdný trávník. *A vím, že nemáš za lubem žádnou špatnost. Ale zůstat tu nemůžeš. A jestli se ještě někdy vrátíš, zavolám policii.* A Cameron utíkal domů, na druhý konec Pine Ridge Drive, kde si zalezl pod peřinu se starým salátovým vydáním *Mapy lidské anatomie* po tátovi. Naučil se nazpaměť funkce ledvin, protože si představoval, že právě někde v jejich okolí se v lidském těle ukládá ten dutý pocit: vina.

Doufal, že na tu noc u Lucindy na dvorku se ho policisté ptát nebudou. Nebyl vůbec dobrý lhář a pravdu jim říct nemohl – že ho fascinují lidé ve chvílích, kdy si myslí, že se nikdo nedívá. Nemohl jim říct nic o tom, jak je život nahlížený oknem zvenčí upřímný. Že se nenávidí za to, co dělá, ale přestat že nemůže. Nechce.

Broomsville se svými nízkými pastelovými domy vzbuzovalo v člověku určitý zvláštní pocit. Z *Deseti nejpřívětivějších míst pro založení rodiny* na CNN skončilo páté a nikoho to nepřekvapilo. Městečko bylo přerostlou slepou uličkou složenou ze čtvercových trávníků, zhnědlých pravidelnými coloradskými suchy. Bílé plaňkové ploty se tu zrovna nestavěly, ale broomsvillské státní školy byly dobré a bezplatně nabízely kroužky pro ty, kdo by si je jinak nemohli dovolit. Průměrná broomsvillská rodina – stejně jako Whitleyovi – bydlela v běžovém dvoupodlažním domě se třemi ložnicemi a okny s výhledem na pohoří Front Range ve Skalistých horách. Lidé tu jezdili te-

rénními auty, pickupy, trailblazery nebo outbacky, z jejichž nárazníků pořvávaly nálepky „BUSH CHENEY '04!“.

A nahoře hory. Které všechno vidí.

Vzduch byl v Coloradu tak svěží, až vás štípal v nose. Jednou přijela na návštěvu mámina kamarádka z vysoké, která bydlela na Floridě, a hned první den omdlela z výškové nemoci. Museli dokonce zavolat záchranku a vůbec. Záchranáři jí do nosu strčili umělohmotné hadičky, aby se jí lépe dýchalo. Sundali jí košili i podprsenku, jedině tak měli pořádně přístup k plicím, a na podlahu obýváku sebou po obou stranách jejího těla plesklo nahé prso. Cameron se snažil moc nezírat.

Den nebo dva nato už byla v pořádku a všichni si společně vyrazili na pár výletů do místních kopců – nízkého vlnitého pohorí, které tvoří základ Skalistých hor. V létě vydávalo Colorado zvláštní vůni, jako borovice zotavující se po zlé zimě a horká červená hlína klouzající dolů po úbočí.

Ze Stromu bylo vidět Pine Ridge Point, a i proto si Cameron vybral tuhle konkrétní osiku. Mohli jste se opřít o hladkou bílou kůru a zespoda pozorovat kopec, který Pine Ridge Point obestíral. Táta ho tam poprvé vzal, když mu bylo šest.

Slunce zrovna zacházelo. Spousta přírodních jevů zůstávala bez povšimnutí (polibky sněhových vloček okenním římsám, prsty zarývající se do slupky mandarinky), proč zrovna se západem slunce lidé tolik nadělají, to Cameron pochopit rozhodně dokázal. Západ slunce na Pine Ridge Point v něm pokaždé vyvolal zničující pocit lidskosti, zavřel ho do klece uvnitř jeho vlastního zranitelného já.

Pine Ridge Point byl útes zavěšený v dokonalém devadesátistupňovém úhlu nad přehradní nádrží. Na hladině se nedělaly vlny. Čekala, samolibá a bez hnutí, louže krve šířící se z otevřené rány.

Na opačné straně útesu, tam, kde není vidět na vodu, leží městečko Broomsville plné starobyklých hranatých domků s cvakajícími zavlažovači, tak odlišné od zmatku Skalistých hor. Vidíte odtamtud Cameronovu ulici, miniaturní Pine Ridge Drive, a všechno ostatní,

co se směrem k této plošině sbíhá. Z horizontu na Pine Ridge Point vypadalo Broomsville jako městečko z kartonu obývané papírovými človíčky. Cameronovy ruce ho mohly přestavět, jak se jim zlíbilo.

Často snil o tom, že by Lucindu na Pine Ridge Point vzal. *Jen se podívej*, řekl by. *Nevážíme vůbec nic, copak to necítíš?*

„Ahoj, Camerone.“

Vlasy měla sociální pracovnice ulízané do mokrého drdolu. Oči jako tunely. Úsměv tvrdý.

„Dobrý den.“

„Já jsem Janine. Pamatuješ si na mě?“ Seděla s notebookem na klíně, nohy překřížené, a pohupovala jednou nazouvací botou.

„Jo.“

„Náš rozhovor zařídila škola a je dobrovolný, ano? Jen se chceme ujistit, že jsou naši studenti v pořádku. Můžeš kdykoli odejít. Nemusíš odpovídat na nic, co by ti nebylo příjemné. Rozumíš všemu a dáváš souhlas, abychom pokračovali?“

Jednou si Cameron v kuchyni listoval kuchařkou a našel mezi stránkami zastrčenou básně. Lord Byron. Tohle máma občas dělávala – schovávala útržky básní na místa, kde by je nikdo nečekal. Cameron si básně vzal a nalepil ji na vnitřní stranu dveří u sebe ve skříni. Máma ji svým škrabopisem přepsala na list papíru, perem, které tu a tam zanechávalo inkoustové výbuchy.

„Ano.“

„Dobře. Pověděl bys mi tedy o svém vztahu s Lucindou Hayesovou?“

*(Jde v kráse, jako chodívá
tma noci hvězdnou oblohou)*

„Camerone?“

*(a světla krása zářivá
i krása tmy v ní jedno jsou:)*

„To nic. Začneme nějakou jednodušší otázkou,“ řekla Janine. „Kdes byl včera v noci, patnáctého února?“

„Doma,“ odpověděl Cameron.

„A byls tam s někým, nebo sám?“

„S mámou.“

Popravdě si Cameron na patnáctého února nedokázal rozpomenout. Na včerejší noc. *Doma; s mámou* se zdálo být jednoduchou, uvěřitelnou odpovědí. Tuhle noc se mu nějakým záhadným způsobem povedlo vypustit – proklouzla jakoby nic mezi ostatní noci ve sbírce nocí, kdy hrál své sochy. Děsilo ho, že může takhle ztratit pojem o čase, ačkoli sama představa mu zas tak vzdálená nebyla. Kdyby si na tělo mohl nechat vytetovat každičký okamžik svého života, udělal by to, jen aby měl důkaz, že se to všechno stalo.

„Camerone.“ Janine se odmlčela. V roláku, co měla na sobě, vypadala hrozně přísně. Přál si, aby přestala neustále říkat jeho jméno. Naklonila se přes stůl pana ředitele a Cameronovi z jejího dechu do tváře nepříjemně zavanulo kafe. „Jak bys popsal svůj vztah s Lucindou Hayesovou?“

*(Snad každý stín, snad každý třpyt
navíc by půvab umenšil,)*

Camerona často napadalo, že by tlukot jeho srdce mohl přerůst ten malý prostor, který obývá. Máma dřív říkávala, že se mu srdce nevejde do hrudi – myslela to dobře, ale Cameron si pak začal představovat, jak mu srdce natéká tak moc, až mu ucpe dýchací cesty. Cítil teď, jak roste a scvrkává se, roste a scvrkává se. Byl si jistý, že ho přesně tohle jednou zabije.

„Camerone?“

Rád by jim řekl, jak Lucinda vypadala po ránu. Jak jí slunce vždycky zasvítilo do tváře, jak jí ve vnitřních koutcích očí zasychaly ospalky, jak jí dlouhé rozčuchané blondaté vlasy vzadu na hlavě trčely. Rád by popsal opálené nohy v kostkovaných bavlněných kalhotách od pyžama, jak každé ráno vyklouzly zpod fialové přikrývky. Rád by jim pověděl o tom, jak jí na jedné tváři zůstávaly stopy od zmačkaného povlaku polštáře, řeky na mapě neobydlené země.

*(jenž v havraním je vlasu skryt,
zábleskem tvář jí osvětlil,)*

„Nereaguje,“ prohodila Janine k panu řediteli. „Budeme si muset promluvit s rodiči. Můžeme ho pak přivést na dobrovolný výslech, pokud s tím budou souhlasit.“

Tehdy, v náhlé zničující chvílce Cameronovi došlo, proč ho vytáhli ze třídy a proč se ho ptali na všechny ty otázky: mysleli si, že Lucindu Hayesovou zabil on.

Všechno se to seběhlo strašně rychle.

Cameron byl rázem na nohou, umělohmotnou židli povalil, když do ní narazil podkolenními jamkami; otevíral dveře; snad plakal, nebyl si jistý, ale tváře mu hořely a pleť měl v plamenech; byl Zamotaný, strašlivě Zamotaný.

Před ředitelnou ležely na stole paní sekretářky desky z tvrdého papíru. Kousek opodál postávali v půlkruhu strážníci a chraplavě se spolu bavili. Věděl, co v deskách je – přece jen býval táta u policie. Takových desek už Cameron viděl. Táta je dřív vždycky studoval v pracovně, záda ohnutá, z hrnku popíjel whisky a zčervenálýma očima rychle mrkal.

V deskách byla Lucinda Hayesová.

„Ne,“ ozval se za ním pan ředitel. „Nedě–“

S rukama a nohama rozhozenýma do příšerných úhlů ležela na ko-

lotoči na hřišti základní školy. Někdo jí ublížil, moc jí ublížil, hlavu měla totiž otočenou na stranu, profil na zasněženém červeném kolotoči potlučený, zkroucený. Jednu ruku zastrčenou pod hrudí, druhou přehozenou přes okraj kolotoče. Na sobě měla svou oblíbenou sukni, tu fialovou, ve které přišla na školní focení. Třpytivé silonky. A všechna ta krev – kapala jí z jedné strany lebky a v čistém sněhu kašovatěla.

Tohle nebyla Lucinda – byla to nějaká rozbitá, porušená verze jí samé, zvrácená věc, kterou nepoznával, fotka z jeho dětství, kterou si nepamatoval, že by vyfotil.

Všechno pulzovalo. Cameron se hroutil, sbíhal se se sebou samým. Netroufal si odvrátit zrak, ačkoli mu bylo jasné, že ještě zatraceně dlouho nebude mít před očima nic jiného. Cítil, jak mu srdce v hrudi roste a scvrkává se, roste a scvrkává se. Tahle verze Lucindy nebyla bolestná ani jiskřivá – nechápal, jak jí tohle někdo mohl vzít.

*(kde myšlenky se zdají dlít
tak čisté, jak zdroj čistý byl.)*

Jednou v noci, téměř před rokem, stála Lucinda u sebe v pokoji před vysokým zrcadlem.

Na sobě měla jen podprsenku a modré džíny. Podprsenka byla bílá, mezi trojúhelníkovými košíčky byla přišíťá růžová mašlička. Přenesla váhu z pravého boku na levý a zase zpátky. Utáhla si ramínka na maximum a přitiskla si dlaněmi prsa k sobě, aby vypadala plnější. Bez rozdílů. Cameron zbožňoval její záda, nahá v okně pokoje – její ploché, hladké lopatky. Jako plíce. Lidé mají třicet tři obratlů, ale on jich u Lucindy napočítal jen šest, pohoří zvlněných kopců, odhalených, pomíjivých.

To byly jeho oblíbené vzpomínky. Skladoval je ve speciální mentální složce, nad jejímž obsahem se dobře přemýšlelo pozdě v noci.

Byla to jeho sbírka *Soch noci* – stojí u ní na trávníku, dívá se dovnitř, omámen onou čistou komplexností její postavy.

Na pravé kyčli měla Lucinda mateřské znaménko. Mělo tvar labutě a barvu zkažené červené papriky, kterou někdo nechal moc dlouho v kuchyni na lince.

Jade

Moje oblíbená písnička se jmenuje „Death by Escalator“ – „Zabita eskalátorem“. Je o holce, která upadne na jezdících schodech a dole se praští do hlavy – s každým dalším schodem, co vyjede, si o vroubkovaný kov rozbíjí hlavu víc a víc.

Když se posadím pod zdeformovaný strom na dvoře Jeffersonovy střední ve správném úhlu, nikdo mě nevidí. Sníh tu dnes líně taje a zůstává jen v ostrůvcích tu a tam, takže sedím na umělohmotném tácu z jídelny. Venku je kromě mě jen Danny Hartfeld. Rukama v rukavicích drží *Hobita* a čte si. S Dannym Hartfeldem se občas ocitneme na stejném místě, jenže on mě nesnáší – ale to nevadí.

Vytáhnu sendvič s boloňským salámem od mamči a zesílím hlasitost ve sluchátkách. Prvním albem od Crucibles z roku 1986 jsem už dlouho posedlá. Je to smash punk, ne úplně screamo. Ale dneska si při poslechu o smrti na eskalátoru vzpomenu na Lucindino opálené tělíčko, přehozené přes hranu kolotoče. Představuju si to nějak takhle: lesklé nehty zabořené do hlíny, vlasy zčuchané krví, zmodralé rty pokrývá jinovatka –

Vyškubnu si sluchátka z uší. Snažím se normálně dýchat, ale nemůžu si vzpomenout, jaké to je, cítit se normálně. K Dannymu Hartfeldovi přikvačí energická blondatá prvačka s kusem papíru. Danny přikývne. Podepíše.